

zaterdag 26 januari 2019

Maandag weer naar Ghana. Een soloreis van twee weken.
Alles in het kader van de echte kickstart van enkele van onze projecten.
In Accra staan ongetwijfeld weer minstens drie vrienden buiten te wachten.
Altijd een meer dan gemeend hartelijk weerzien.
Om vervolgens met de bekende witte Landcruiser ons favoriete hotelletje op te zoeken.

Het weerzien daar immer hartelijk met de gebruikelijke omhelzingen.
De boeking daarvan is altijd weer een feestje.

Ik vraag iedere keer weer aan onze mensen daar, wie er de eerste nacht ook in Accra zal zijn.
Meestal in eerste instantie geen duidelijk antwoord.

Dan boekt Dirk maar weer voor zichzelf voor de benodigde geplande nachten een twin bed room.
Vervolgens blijkt de UNHCR-wagen weer goed gevuld te staan wachten en gooi ik daar via internet een extra boeking voor een extra kamer tegen aan en wijzig meteen het aantal personen.
Tevens dient dan het aantal nachten te worden gewijzigd, want plannen in Ghana worden sneller aangepast dan werkwijzen.

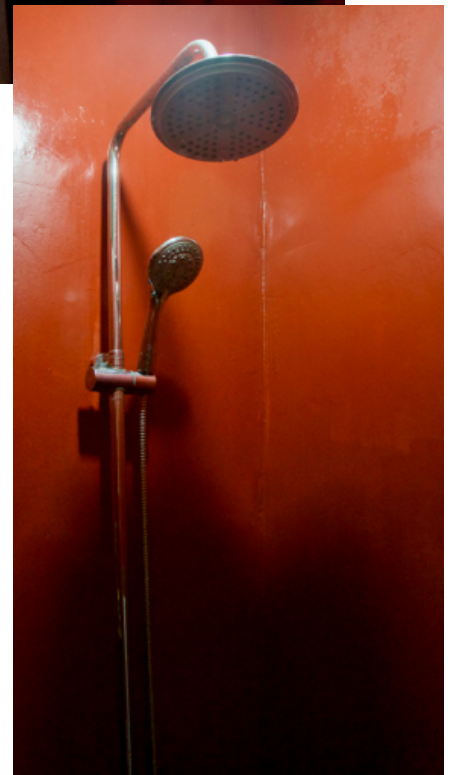
Vervolgens krijg ik dan een mail met bevestiging van beide boekingen, die uiteraard weinig gelijkenis vertonen met de oorspronkelijke gedachte.
Bega dan niet de fout dit ook weer via een mail te corrigeren. Werkt niet!

WhatsApp verricht echter wonderen. Ze lijken wel aan hun smartphone te zijn vergroeid.

Maar dan mag je weer genieten van design met een overdaad aan betonijzer in grof hout.

En een kleurrijke douche die on-Afrikaans echt heet water produceert.

Soms onverwacht ook uit los springende slangen!!!!

In Accra wacht ons dan een overleg met zowel UNHCR Accra als ook National Catholic Secretariat en Ghana Refugee Board.

Sorry, bovenstaande foto suggereert ten onrechte een wat “belerende” obroni-houding. De bedoeling is al deze instanties, die ook in onze projecten verantwoordelijkheden hebben, een update te geven. Mogelijk hebben we binnenkort alle steun van ze nodig als op overheidsniveau zal moeten worden onderhandeld. Er bestaat de mogelijkheid dat we mede mogen profiteren van een project waarbij een zonnepark in Ghana wordt gerealiseerd. Verwacht in dit prille stadium via dit medium nog even geen concretere omschrijvingen. Maar zulke projecten lopen in Afrika met grote regelmaat aan tegen problemen met “extra te betalen kosten”, lees maar gewoon smeergelden. Onze eigen projecten hebben de afgelopen paar jaar in Ghana heel geleidelijk vorm gekregen alvorens daadwerkelijk te starten. Waardoor deze projecten voor onze Ghanese partners steeds meer “eigen projecten” zijn gaan worden. Met een afnemend risico van “illegale” betalingen. En daarom hebben we de steun van voornoemde organisaties meer dan normaal nu nodig. En we weten dat onze projecten al worden omarmd. Dus.....

Woensdag reizen we door naar Cape Coast. Voorheen de plaats waar slaven door onze voorouders werden verscheept..... Met achterlating van een “Fort Amsterdam”.....

In Cape Coast wacht het voormalig hoofd projecten van de Diocese van Sunyani. Hij heeft in Wageningen zijn opleiding gehad en is zeer geïnteresseerd om ons met raad bij te staan als coördinator voor het landbouwtechnische aspect van ons project. Ondanks het feit dat hij twee keer per week naar Accra moet voor nierdialyse!

Donderdag een fraaie rit door de bergen via Kumasi en Sunyani naar Berekum. Voor enkele dagen in ons bekende Ben Rose Hotel. Waar Dora dagelijks de maaltijden per tuk-tuc stijlvol komt brengen.

Heerlijk mens, wie je na één glaasje wijn 's avonds gewoon weer naar huis dient te laten dragen.....
En ik kijk nu al uit naar die befaamde avonden daar op het balkon met al die vrienden die dan gewoon weer even menen te moeten "aanleggen".
Memorabele avonden!!!!
En zo waardevol, want dan worden alle achtergronden open en eerlijk besproken. En veel lachen!!!

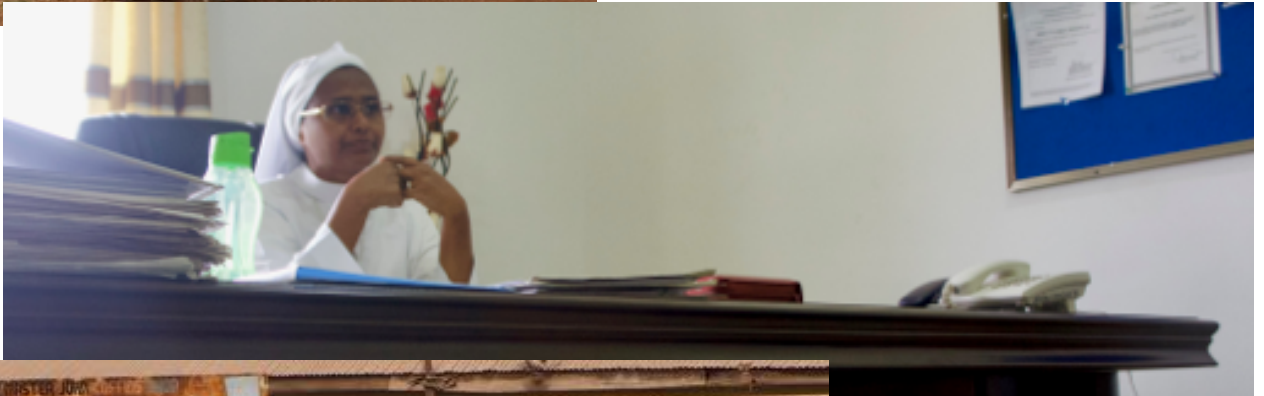
En dan hebben we de eerste van vele Ghanese kilometers weer achter de rug. Afrikaans verkeer. Gelukkig met onze vaste en betrouwbare driver.

Gelukkig niet hierin!
Hoewel.....
Lijkt me best een keer leuk.
Mag in Nederland niet.
In Ghana hoogstwaarschijnlijk
eveneens niet!!!

Maar dan zitten we weer midden in de
regio waar alles ook begonnen is.
Met ziekenhuizen waar we weer mogen
overleggen met kleine Indiase zusters
achter veel te grote bureau's.

Terwijl buiten het
terrein op "handel"
wordt gewacht.

En binnen de
steevast vraag
wordt gesteld
om nieuwe
spullen te
doneren.....

We zijn er aan gewend.
Soms best een aardig spel.
Maar noem dat vooral geen
“vraaggestuurde” hulp. Dat is
iets volstrekt anders.

Zoek naar de Vraag-achter-de-
vraag en kijk vooral wat er echt
gebeurt.

Vaak kleurrijk en bovenal “touching”.

En in die regio bevindt zich ook het Fetentaa UNHCR Refugee Camp.

Voor onze voorgeschiedenis verwijs ik naar onze site <http://www.support4ghanesekids.com> .

En onze reisverhalen uit het verleden zijn hier te vinden <http://www.support4ghanesekids.com/activiteiten-agenda> .

En misschien is het voor onze recente lezertjes een idee om in de nieuwsbrief, te vinden op <http://www.support4ghanesekids.com/nieuws-ontwikkelingen> , een samenvatting van alles te vinden.

De dagen in Berekum gaan boeiend worden.

In eerste instantie moet alles nu worden afgerond om binnenkort echt met ons landbouwproject te mogen starten.

Er moet nog een document worden verkregen, dat we de beschikking hebben over een stuk land en daarop mogen bouwen en boren.

Nou gaat alles hier mondeling tot de werkelijke overdracht. En daarvoor is de financiering af te ronden, maar daarvoor is weer dat document nodig.

Ik ga de bisschop vragen hoe dit op te lossen.

Niet onbelangrijk is het weetje dat de queen mother Club beer drinkt....

Terwijl de chieft in al die bijeenkomsten royaal is voorzien van kruiken “genever” uit Holland. Gaat lukken.

Samen met Sr. Judith moet ik ook nog een keer met ze overleggen over hun ideeën over een sociaal training programma, wat we op afzienbare termijn eveneens van start willen laten gaan. Sr. Judith.

Een bevlogen mens, vanaf het begin in 2011 al betrokken bij het kamp.

Ik heb enkele honderden toffee's mee die ze weer aan de kinderen daar kan uitdelen.

Maar als ze een middelbare school moet sturen wordt ze als bijgevoegde foto!!!!

De landbouwgroep gaan we bijpraten over de ontwikkelingen en de verwachte gang van zaken de komende jaren.
Ook over de keuzes en mogelijkheden van irrigatiesystemen.
Verder ga ik peilen welke andere ideeën er zoal leven.

In bijv. fruitteelt.
Met alle mogelijkheden die ook dat weer gaat bieden.
Zodat we ons niet alleen op de traditionele lokale markt blind gaan staren.
Hoe kleurrijk die ook moge wezen.

Er zijn zoveel mogelijkheden....
Misschien ook maar een fietsenhandeltje?

En ook de mogelijkheden van de tailor group zullen we gaan inventariseren.
Hier zal het, na een "kleine" verbouwing, allemaal mogen plaats vinden.

Enne.....
Ook enig opruimwerk.....

En dan de sportclub.
 Nu ook officieel een feit met getekende statuten, waarin hun doelstellingen ons troffen.
 Ook het terugdringen van seksueel misbruik en geweld werden daarin vermeld!
 En dan komt er vlak voor vertrek naar Ghana een irreëel plan van ze onze kant op....
 Niet het feit dat de cornervlag hoger is dan de tribunes....
 Niet het feit dat de vier sportvelden gewoon niet op het terrein passen....
 Maar het feit de offerte lichtigjes een totaalbedrag van Ghc 1.306.233,67 vermeldt.
 Met de huidige koers ca €260.000!!!!

Dirk gaat ze d.m.v. een indringende monoloog de komende weken “even” voorzien van een noodzakelijke update van het idee wat ze van ons hebben!!!!
 Heb er zin in!!!!

Dit soort onuitvoerbare megalomanie is niet nodig om de werkelijke doelen te bereiken.
 Om jonge mensen georganiseerd en veilig te laten sporten.
 Om ze structuur en veiligheid te geven.
 En zelfvertrouwen....

Laten we nimmer uit het oog verliezen wat onze “doelgroep” is.

Daarom gaan we door met wat in gang is gezet.

Samen met onze mensen in
Ghana!!!!

Mensen in kamp en dorp
van Fetentaa.....

En ons
“mieterse” team
wat me
maandagavond
weer staat op te
wachten.

Mis ze een
beetje.....

Wordt vervolgd.....

dinsdag 29 januari 2019

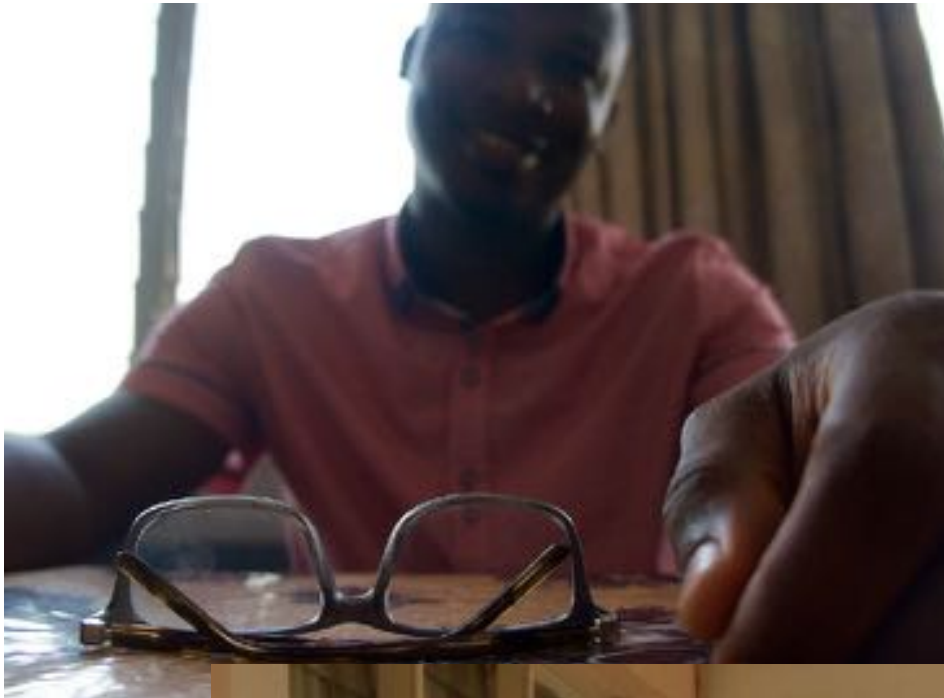
Eerste dag in Accra.
Gisteravond uiterst hartelijk
opgewacht op het vliegveld.
Het was hier weer echt
warm, niet alleen de
ontvangst.
Nog geruime tijd op het
balkon met elkaar zitten
praten.
Het was alweer vroeg licht
en Tony keek wat lodderig
de wereld in: de fan boven
zijn bed deed het niet en
dan heeft zelfs een Ghanees
problemen met de
temperatuur.

De “buren” bleken ook al “wakker” de Afrikaanse wereld in te kijken....
En naar
beneden
kijkend is het
weer duidelijk in
welk deel van
de wereld je
weer mocht
ontwaken.

De dag is voornamelijk gevuld met meetings. Dus verwacht geen bijzondere plaatjes.
Sorry.

Tony is tegenwoordig
gewapend met een
“hulpstuk” met de
indrukwekkende sterkte van
ca. -0,50?

Eerst een zeer positief
onderhoud met de
Secretary General.

Hij was uitstekend op de hoogte van alle details van onze projecten en was tevens bekend met het plan wat de bisschop schijnt te hebben om het zonnecelpark te realiseren: plaats clusters op compounds van scholen en ziekenhuizen van de diocese.

Blijft natuurlijk wel nog het punt wat de tegenwaarde voor de geleverde stroom gaat worden. Een absoluut belangrijk criterium om door te gaan.

En het is nog de vraag hoe het technisch uitvoerbaar is om daarbij dan ook te waarborgen dat voornoemde instellingen bij stroomuitval, de befaamde Ghanese dumsor, toch voorzien blijven.

Verder is uitvoerig besproken, dat we alle support nodig hebben om het project door de ambtelijke molen te loodsen in een acceptabele termijn en zonder “illegale betalingen”.

Snapte hij.

Door naar de UNHCR in Accra.

I.t.t. tot een half jaar geleden wist men nu exact wat onze projecten inhielden en werden ze zonder meer omarmd.

Ook hier is dezelfde discussie over het zonnecelpark gevoerd en we hebben als argument aangevoerd. Reacties als bij de NCS. Prima!

De meeting met het

Ghana Refugee Board was wat later en toen kwam Tony op het lumineuze idee om maar “even” naar Team te rossen om daar nog een vriend te begroeten.

Weer een boeiende ervaring met het Ghanese begrip “verkeer”.

Kort samengevat: als je een twee-baans weg hebt waar een ongeval heeft plaats gevonden, dan

blijkt het verkeer daarvoor prima in staat te zijn vier rijen dik gebruik te maken van middenberm en berm....

Foto's wat lastig te maken....

Waarna keurig op tijd terug voor het overleg met het Ghana Refugee Board.

Hierover maar geen details, maar het resultaat was als de voorgaande vergaderingen.

Duidelijk is dat de bisschop in een heleboel aspecten hoofdverantwoordelijke en sleutelfiguur is. Ik ga proberen komende week met hem een onderhoud onder-vier-ogen te hebben. Werkt vaak veel beter dan waarna het hele team aanwezig is. Iets met Ghanese hiërarchie en zo.....

Om 4PM eindelijk om te “lunchen”.

Ik heb de stelling geponeerd dat in Ghana iedere maaltijd voor zonsondergang een “lunch” wordt genoemd.

We praten er al om 11AM over en uiteindelijk is de maaltijd eind middag een feit.....

Dan heb ik even geen trek in fufu en gelukkig had het restaurant naast de NCS ook goed sea food.

Decoratief gecompleteerd met de kop van een kreeft.

Die snel in een doggy bag voor Tony verdween: hier dien je alles incl. de kop te nuttigen!!!

Ik heb mijn eigen ideeën omtrent culinaire hoogstandjes.....

Eind middag nog even een kort overleg met Tal Laufer van Save a Child's Heart betreffende de gang van zaken met de 22 kinderen die we ruim een jaar geleden hebben onderzocht. We gaan kijken waar we voor elkaar nog nuttig kunnen zijn. Eventueel dan maar beperken tot casus in de regio Accra, omdat de medewerking van dokters daar als beter wordt ervaren dan de non-coöperatie die wij hebben mogen ervaren. Waarna de nodige kinderen niet meer op deze wereld mogen rondhuppelen.

Terug naar het hotel weer volop mogen genieten van de avondspits Accra-stijl. Alles staat massief tegen elkaar aan voort te schuiven tot een heleboel sirene-geweld en zwaailichten een baan openen voor iets presidentieels. Gevolgd door een hele stoet Ghanezen die overduidelijk niet tot die stoet behoren maar met gebruik van alarmlichten en claxon er enthousiast achteraan rossen. Gaat soms goed.

Nu op het balkon met elkaar een
overmaatse watermeloen
verorberen.

Uiteraard zonder je smartphone
los te laten....

Zalig!!!!!!

Morgen onmenselijk vroeg naar Cape Coast.

Wordt vervolgd.....

woensdag 30 januari 2019

Vroeg wakker.
We moesten op tijd naar Cape Coast.
De nacht was voor mij nogal kil:
Tony's ventilator bij het bovenbed
deed het niet.
Dan zet meneer de airco op minimaal
en de fan op maximaal.
Zodat Dirk midden in de nacht
gewoon z'n bed uit "ijspegelde".
Fan lager gezet.
Tot Tony 5AM opgewekt aankondigde
dat het tijd was.
Koffers weer gepakt.

Buiten ontwaakte Accra met de
voorbereidingen van het lokale ontbijt.

Stook een vrolijk kampvuurtje.
Kook het water.
Flikker er alle ingrediënten er in en
spatel daarna de hele handel met een
stuk hout door elkaar.
Ochtendpap.....

Intussen mag ik me in de design
badkamer ochtendklaas maken...

Doe thuis niet moeilijk.
Huur een betonmolen en laat je fantasie
werken....

En voor de scheerspiegel spijker je gewoon een oud pannetje met een spiegelkje aan de wand.

Ruim op tijd mochten we Fort Amsterdam passeren.

Weliswaar zonder enige vorm van ontbijt.

Hoewel....

Tony had z'n kreeftekop van gisteren nog meegenomen en zat daar onderweg opgewekt op te knagen....

Heb het raam even open gezet.

Linus ontving ons allerhartelijkst.

Uitgebreid over de hele gang van zaken binnen de diocese met onze projecten gesproken.

Het probleem is wederom een gebrek aan volledige communicatie en leiderschap.

Linus, als ex-hoofd projecten van de diocese heeft zich nu als coördinator opgeworpen.

Gaat hem lukken en bovendien heeft hij ons met nieuwe informatie overtuigd, dat na het sportveldprobleem, echt een en ander in de diocese is gewijzigd.

Ik ga het volgende week met de bisschop onder-vier-ogen bespreken.

Belangrijke stap vandaag gezet!

En dus was de lunch laat.

Om vervolgens de Landcruiser in de hitte voor het Cape Coast Castle te parkeren om eens even echt op de toeristische toer te gaan.

De plaats waar al die slaven werden opgesloten alvorens hun definitieve trans-atlantische reis te maken.

Zal er verder niet veel bij vertellen.

Lees vooral al die thans beschikbare literatuur.

Indrukwekkend en touching.

Een plaats waar ongekende wreedheden plaats vonden t.b.v. de handel.....

Tussen elke twee bogen "verbleven 200 slaven.....
Twee gaatjes voor wat licht....

Om via de “door of no return” Afrika voorgoed achter zich te laten.

Enig contrast nu buiten.....

Daarna Linus weer opgehaald om een eerder-dan-we-dachten-gesloten park te bezoeken.
Komt volgende keer wel.
Onderweg nog wat lokale producten gekocht en genuttigd.

Terug in de bloedhete auto bleek dat er achterin nog een stukje "ontbijt" van Tony lag te meuren.
Ramen open!!!!!!

Morgen op tijd naar Sunyani en Berekum.
Vruchtbare dag.....

Wordt vervolgd.....

donderdag 31 januari 2019

Ditmaal op een redelijke tijd opstaan.
Gewoon vlak na zonsopgang.

Met elkaar ontbijten. Terwijl de “huiskrokodil” eveneens aan hapklare brokken ligt te denken.

Tony Boateng heeft z'n eigen discipline.
Kuis de wagen voor een lange rit.

Het bakje “ochtendsop”.

Klaar voor vertrek....

Eerst nog even afscheid nemen van Linus.
Die lag echter nog ruim 20 minuten aan de dialyse-machine in het ziekenhuis.
Buiten was het heet!!!!
Afscheid.....

Eenmaal onderweg werden alle phones geactiveerd....

De rit is voor een groot gedeelte gebruikt om met elkaar te overleggen over het tijdschema en het plan van aanpak, waarover Linus het gisteren had.

Een groot gedeelte van de tijd is besteed aan het definiëren wie waarvoor verantwoordelijk is. En dat de diocese, lees de bisschop, verantwoordelijk is voor de gehele uitvoering. Niet onze stichting.

Wij zijn intermediair en “slechts” facilitair actief.

Tot nu dienden we echt alles te doen, omdat die verwarring kennelijk in de diocese ook gold. Resultaat?

Tony heeft onderweg niet geslapen en dat leverde bij aankomst een applausje op!!!

Intussen gaat het leven buiten gewoon verder....

Maar ven wat plaatjes als impressie.
Het Afrikaanse verkeer...
Details:

De bekende posters ter
herinnering aan.....
110 jaar!!!!

Heb toch als Europeaan niet de
neiging een plaatje van mijn
overleden moeder achter op een stofvolle ruit van een tro-tro te plakken met het obligate touwtje
er omheen.
Begrijp het wel....

Meer noordelijk begint het steeds droger en stoffiger te worden.
Harmatan.

Een restant Hollands
vervoer.

Mag in Nederland niet.
Hier waarschijnlijk ook niet.
Iedereen doet het dus gewoon.

Transport.....

En dan is de weg plots geblokkeerd met dit soort mijnbouwgeweld.
Besef vervolgens dat China de mijnbouw licenties hebben gekocht.
Resultaat op lange termijn?????

Stof...
Droogte.....
Dor.....

Had ik het al over.

Maar de roadside negotie gaat
ongehinderd voort.....

“Transport” ook.
Vraag me wel eens af of dat touwtje echt is
bedoeld om de lading vast te sjoeren of dat
het al noodzakelijk was om het vervoermiddel
bijeën te houden. En maak er dan maar
gebruik van.
Interessant om te zien dat de touwtjestruc op
elke tro-tro identiek is.

Nog wat “onderweg-
plaatjes”.!
Blijft mij onnoemelijk
boeien.!

Tja, en dan ben je 5PM eindelijk in Sunyani om
eerst nog “even” een onderhoud te hebben met de
Vicar General gebaseerd op wat we onderweg
hebben besproken.!
Met de afspraak dat het team het woord zou doen.!
Niet ik.!
Ging geweldig!!!!!!
Nu komen we waar we horen te zijn.!

6:15 eindelijk gearriveerd in Ben Rose Hotel.!
Allerhartelijkst weerzien.!
Dora had weer vreselijk haar best gedaan met haar kookpunten.!
Een eerst gepland overleg met iemand van de MOFA (Ministry of Food and Agriculture) is gelukkig
verplaatst van vanavond naar morgenochtend.!
Nu relaxen.!
We maken in veel opzichten progress!!
Ben blij...!

Wordt vervolgd.....

vrijdag 1 februari 2019

Eerst maar een blik vanaf het balkon.
l.t.t. oktober jl. geen groen sprietje meer te bekennen.
Sommige stukken letterlijk in de hens gegaan.

Maar ondanks alles toch weer
de bekende Afrikaanse details.
Overal ontwaart je wel een lijntje
met wasgoed.

Het ontbijt.
Uiteraard weer teveel.
Zelfs met Tony's "Käse aus Holland"...

Om 9AM kwamen twee mensen van MOFA, Ministry of Food and Agriculture, met ons praten. Gaan ons bijstaan bij de initiële training. En het verzorgen van zaden, bemesting etc.

Sylvester's taak om alles vast te leggen ging hem vandaag beter af dan gisteren in een hobbeldebonkende auto.

Zal hem vragen daarbij een wat vrolijker uitstraling te hebben.

De pogingen om in het kader van ons ECG trainingsproject nog even overleg te hebben met de school in Berekum leed schipbreuk op een wat botte afwijzing als gevolg van een examenweek. Bot omdat ook maandag en dinsdag werden geweigerd. Zal hierover verder niet uitweiden.

Dus werd op traditionele wijze het hele programma maar weer eens op de schop genomen en ingeruild voor een meeting met de tailor group in het kamp. Niet voordat we eerst even van enkele Ghanees-culinaire hoogstandjes hebben mogen genieten. Pork!
Vlak voordat je Berekum verlaat.
Plaatjes.....

Een zeer serieuze zaak.
Met uiteraard weer bovenmaatse muzikale omlijsting...

Breek van een vork de buitenste tanden af, en je hebt een prima prikinstrument.

Echt lekker.....

Europees trekje van mij:
Ik eet de botjes niet luidkeels op!

Eindelijk een overleg met de tailor group.
In een klaslokaal van het schoolje in het kamp.
Bloedheet!!!!
Toen we buiten kwamen voelde dat fris aan.
Was buiten ca 35°C!!!!!!!
Sylvester leidde het gesprek.
Uiteraard ook gesproken over het systeem van leningen naar de groep.
Gaan ze mee akkoord.

Ook dient er een
businessplan te
komen.
En een financieel
systeem.
Was nog niet aan
gewerkt.
Kortom veel te doen,
maar ook dit project is
officieel van de
diocese!
Dus...

Maar er zit eindelijk
beweging in!

Eind middag nog even een kort onderhoud met de Vicar General. Dus weer terug naar Sunyani.
Hij had, na ons onderhoud van gisteren, vanmorgen Tony Boateng gebeld.
Eindelijk zijn alle muntjes gevallen en voelen de verantwoordelijken zich ook echt verantwoordelijk.
Eindelijk is men zich nu bewust geworden wat de stotterende interne communicatie aan schade kan veroorzaken.
En eindelijk heeft men nu ook door wat ons probleem vorig jaar met de cash flow was.
Is gecorrigeerd.
Dinsdag spreek ik de bisschop en gaan we meerdere afspraken maken.
En nu echt starten met de verbouwing van het naai atelier.
Msgr. Merkte terecht op blij te zijn met “a new start together”.
Volhouden.
We hebben in een week een enorme klus geklaard en beide Tony's waren geweldig.
Goed dat Sylvester weer aan boord is.
Het gaat nu echt lukken.
Voor het landbouwproject moet nu een strakke tijdlijn worden gevolgd, willen we de cleaning voor het regenseizoen klaar hebben.
Blijven we op hameren.
Kijk uit naar het onderhoud met de bisschop.
Zit dit stukje nu zaterdagochtend af te maken.
Nu relaxen.
We zijn allemaal een pietsie afgepeigerd.
En Emmanuel komt straks nog....

Afsluiten met een
plaatje van een
zeer jong lid van
onze doelgroep:

Wordt vervolgd.....

zondag 3 februari 2019

Toch maar even een kort stukje.
Vandaag geen echt programma.
Gisteren is Emmanuel in Berekum aangekomen.
Vanmorgen gedrieën ontbijt.
Dumsor.
Dus vanaf 7AM viel alle kolereherrie buiten weg.
Later toch weer aangevuld door de decibelrijke kakofonie van ritmes en klanken van meerdere kerken dooreen gemengd.
Interessant.

De jongens prefereerden het
“lokale ontbijt”, aangeschaft
ergens in het dorp.

Vond ik “wat veel”.....

Het principe, dat je je eten niet met je linker
hand nuttigt, heeft in het smartphone tijdperk
een nieuwe betekenis gekregen....

Deze adinkra betekent "handboeien"....
En toch was slavernij in Ghana zo anders
dan transatlantisch!

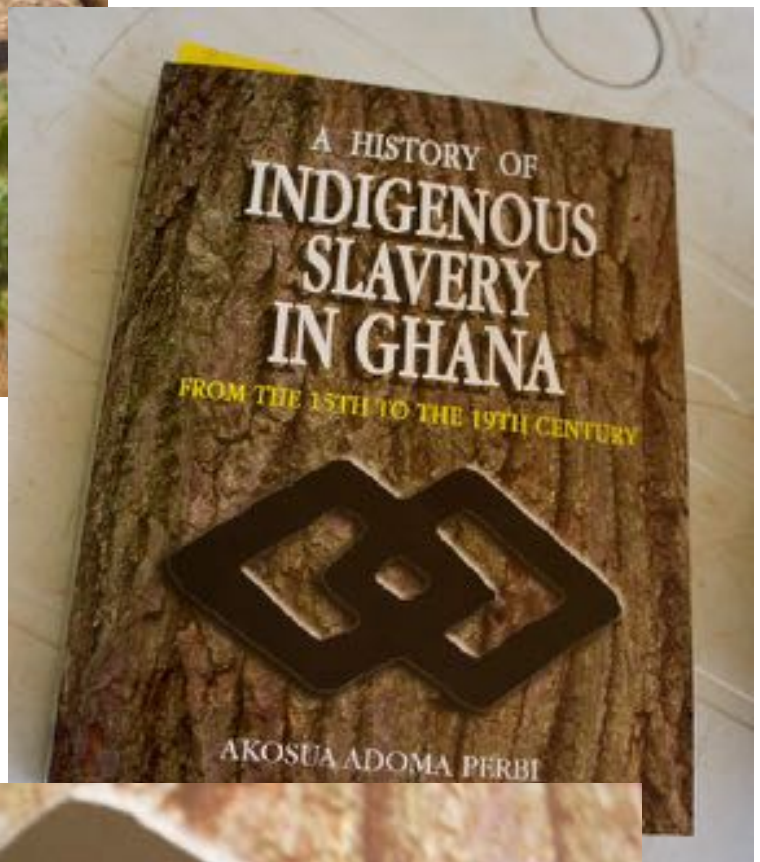
Morgen kamp en Fetentaa.

Wordt vervolgd.....

Verder vandaag veel zitten babbelen op
het balkon.
Het is buiten heet.
Kinderen spelen onder en met een
boom.

Verder vandaag rust.
Gisteren ook overdag gewoon veel
geslapen.
Was nodig.

Nu lezen.
Boek over slavernij in Ghana.
Een eye opener en aanrader.

maandag 4 februari 2019

Begin tweede week.

Het weekend was relaxt.

Gisteren verscheen er nog even een klein wit busje.

Met een in het wit geklede vrouwelijke driver.

Sr. Judith!!!!

Prachtmens en op dit moment druk bezig met het werk als matron in het Holy Family Hospital.

Hopelijk gaat ze meedoen met het community training program in Fetentaa. Ik moet dat dinsdag eerst nog met de bisschop doornemen.

Om 5PM ging Emmanuel nog even een rondje door de omgeving wandelen.

Moest ik meemaken. Samen met de manager van het hotel.

En dus loop je alras dwars door kleine woonbuurtjes waar je anders nooit zou kunnen komen.

Terwijl het donker begint te worden.

Overall vuurtjes.

Groepjes mensen rond de centrale watertap.

Groepjes "zwarte kwetters".

"Obroni!!"

"Eye obibini!!"

"Wo ho te sen?"

"Me ho ye!"

Ik probeer m'n best te doen.

Uiteindelijk lopen in het stikdonker, er is nog steeds dumsor.

Het is ontroerend hoe mensen nu hier hun best doen om je hun leven te laten zien.

Ik vraag er niet eens meer naar.

Ik wordt er gewoon in gezogen.....

Gelukkig vanmorgen m.b.v. de hotelgenerator weer even stroom en water op de 1e verdieping.

Vannacht lag alles er uit en om 6AM ging de generator aan.

Ik heb geleerd dan als een speer me te gaan scheren en douchen, want de luxe is meestal van tijdelijke aard.

Was ook zo.....

Na het ontbijt, wat als gebruikelijk voorlopig weer de laatste maaltijd was, naar Holy Family Hospital.

Greg was de driver want Tony Boateng moest spoorslag naar de Volta Region voor een bloedtransfusie voor zijn vader.

Geen bloedbank.

De familie is hiervoor aangewezen.....

Holy Family Hospital waar we even de achtergebleven pallets en zo van de dentist chair wilden ophalen.

Volgens Sr. Reena waarschijnlijk "in gebruik".

Uhhhhh.....

Oh ja, er was nog een echomachine in Drobo die niet werd gebruikt.

Klopt.

Is persoonlijk eigendom van Henk.

Stilte.....

Spullen hebben.....

Tja....

Dan sta je kort daarna e.e.a. te

overhandigen aan de St Alban's Clinic.

Moest even "officieel" worden vastgelegd.

That's so not-me!!!!!!

Buiten staat “onze” container.
Nu in gebruik als opslagplaats voor o.a. de tailor group.
Goed afgesloten met sloten waarop sleutels passen met een orkaatje, wat hoogst waarschijnlijk uit de inhoud is getoverd.

“Waarschijnlijk” is een heleboel van de verscheepte spullen nog aanwezig.
Is een positieve constatering.

Ondanks het feit dat de “archivering” een lichtelijk voddige indruk maakt.

De camp manager had voor ons nog coupons om met 10% korting brandstof voor de auto te betalen. Transportkosten zijn, helaas, nog steeds voor ons. Ik ga proberen daarin verandering te brengen.

Daarna een meeting met de landbouwgroep.

Geen details.

Ze staan klaar om te beginnen.

Ik probeer nu de verantwoordelijken erop te wijzen dat ZIJ daarvoor verantwoordelijk zijn.

Niet wij.....

Tony ontpopt zich steeds meer als een ongekend getalenteerde diplomaat.

Daarna nog "even" met MOFA een meeting met een groep in Fetentaa.

Zij werken al geruime tijd samen met tomatenproductie.

Maar ja, irrigatie?

Nee, gaan wij niet verzorgen.

Misschien iets met een eigen echt commercieel businessplan?

Is 's avonds een meer dan boeiende discussie geworden.

Verder?

Het bezoek aan Chieft en Queen Mother of Fetentaa was allerhartelijkst en eigenlijk informeel. Hoewel?

Op enig moment lagen er toch weer twee flessen drank op de grond.

En er was nog iets te overhandigen aan de Queen Mother, waarvan ik hier het hele verhaal niet kan uitweiden.

Tenslotte....
Buiten in het kamp kwam een krummeltje langs, wat ik ken.....
Moeder overleden tijdens de bevalling.....

Blessing.
Zie reisverslag van oktober 2015.

Morgen naar Sunyani.

Wordt vervolgd.....

woensdag 6 februari 2019

Vandaag een kort stukje.
Geen "spannende" foto's.

Gisteren barstte voor vertrek naar Sunyani een tropisch bui los boven Berekum.
De regen start dit jaar vroeger dan gebruikelijk.
En als het regent, dan gaan de sluizen ook echt open.

Zandwegen worden
modderrivieren, die zich ergens in
het dalletje beneden leegstorten
tussen de hutjes.
Stel je die chaos niet voor.

Intussen wordt het ontbijt met dit soort
teksten geserveerd.

Toen de weg weer berijdbaar was met de taxi naar Sunyani.
Ingescheept in Eusbett Hotel. Een hotel wat zichzelf groots vindt en derhalve dito prijzen hanteert.
Blijft echter Afrikaans rommelig....

Tony's vader kwam nog
langs.
Vreselijk aardige man.
Kletst je niet de oren van de
kop, maar als hij wat zegt.....

's Avonds de Rotary Club Sunyani Central bezocht.

Uiteraard weer dit soort fotootjes....

Maar een echt goede sfeer en wat tekenend voor hun mentaliteit is, men begon meteen te vragen of er niet een mogelijkheid was om samen met "Nederland" iets te doen met een "Matching Grant".

Binnenkort wordt hun dochterclub in Berekum opgericht en dan is het contact tijdens een verblijf in Ghana nog eenvoudiger te realiseren. Ze hebben in Jinijini, dorpje tussen Berekum en Fetentaa al enige projecten gerealiseerd..... Ik houd contact met ze.

's Avonds mocht ik eindelijk een gesprek onder-vier-ogen hebben met de bisschop.

Dus off the record.

Maar hij staat klaar om ons gezamenlijke project, waarvan hij de projecteigenaar is, echt te starten.

Er wordt nu echt doorgepakt.

Eigenlijk waren we het in alle opzichten over opzet en doelen eens.

Het gaat beginnen.

Sorry voor dit vreselijk saaie "deeltje".

Maar we hebben nu resultaat geboekt.

Vandaag naar Sunyani met onderweg nog even een korte ontmoeting met een collega in het hospitaal in Kumasi.

Tony Boateng is weer terug gekeerd in Sunyani en gaat ons rijden.

De toestand van z'n vader zou stabiel genoeg zijn.

Wordt vervolgd.....

donderdag 7 februari 2019

M'n "kantoortje" in de hotelkamer.

Gisteren weer eens laat aangekomen in Accra. In deel h abusievelijk "Sunyani" genoemd. 🙄

Tony Boateng was weer terug gekomen om te rijden.

De bedoeling was om rond 10AM het anker te lichten, dus dat werd duidelijk later door allerlei dingen die nog "even" op het kantoor van de diocese moesten worden opgehaald.

En nog even afscheid nemen van de Msgr.

En passant uiteraard wel vermeldend dat eind deze week nu eindelijk eens die vereiste documenten in m'n koffer moeten zitten.

In Kumasi was nog een korte ontmoeting met mijn collega-cardioloog in het hospitaal gepland.

Emmanuel had hem kennelijk verteld dat we de ECG-cursus in Berekum aan het starten zijn, en toen "realiseerde" hij zich dat hij al ruim een jaar geen enkele reactie meer op mails had gegeven.

Tja, toen we hem gisteren mochten spreken kwam er een chaotisch verhaal over samenwerken en zo.

Waar dan weer een bekend verhaal doorheen klinkt van een ziekenhuis in Techiman, waar hij ook werkt, en waar ze behoefte hebben aan.....

"Eenrichting-samenwerken" dus.....

Een lange rit naar Accra.

Gewapend met flessen water, pinda's en die zalige banaantjes.

Het Ghanese verkeer is "speciaal".

Geïllustreerd door de nodige volmaakt verpletterde autowrakken in de berm.

Lange ritten worden hier niet voor niets gestart met een moment voor gebed.....

Foto's zijn onderweg lastig te maken.

Zie "pogingen" van Tony hiertoe..

Er zit in ieder geval “beweging” in.
 Vannacht als een blok geslapen.
 Iedereen in het team is uitgeput van alle intensiviteit en inzet die is getoond en benut.
 Is in deze deeltjes vaak niet goed uit te leggen.
 Maar een resultaat!!!!

Vanmorgen eerst weer een meeting bij de NCS bij Kwamina, die zaterdag a.s. gaat trouwen.
 Tony heeft voor mij een “smock” verzorgd, dus Dirk gaat traditioneel ter kerke.
 Waarna ik op het programma ben vermeld bij het “champagne popping team”.

POPPING OF CHAMPAGNE

Selima Awudu
Mrs. Veronica Vuvor
Otiwaah Addo-Mensah
Bright Owusu
Dirk Haan
Francis Nuer
Frank Abbey
Louis Agu
Abigail Owusu
Bernard Mprah
Sascha Birch
Godfred Bash Owusu Jnr.
Roseline Anyobodeh
Cecilia Denkyira
Gloria Gavor

Proposal & Response to Toast

Chairman's closing remarks
Vote of thanks – Mr. Patrick Benneh
Closing Prayer – Richard Sarkodie Abebrese
Exchange of pleasantries

En dan sta ik ook
nog even op het
programma om
enkele regels van het
gebed te spreken.....

Ga jullie lekker niet
zeggen hoe
“touching” dat

Na de NCS moest er t.b.v. iemand in Sunyani nog e.e.a. in het Ministry of Foreign Affairs worden geregeld.

Inzage in een echt stukje bureaucratie.

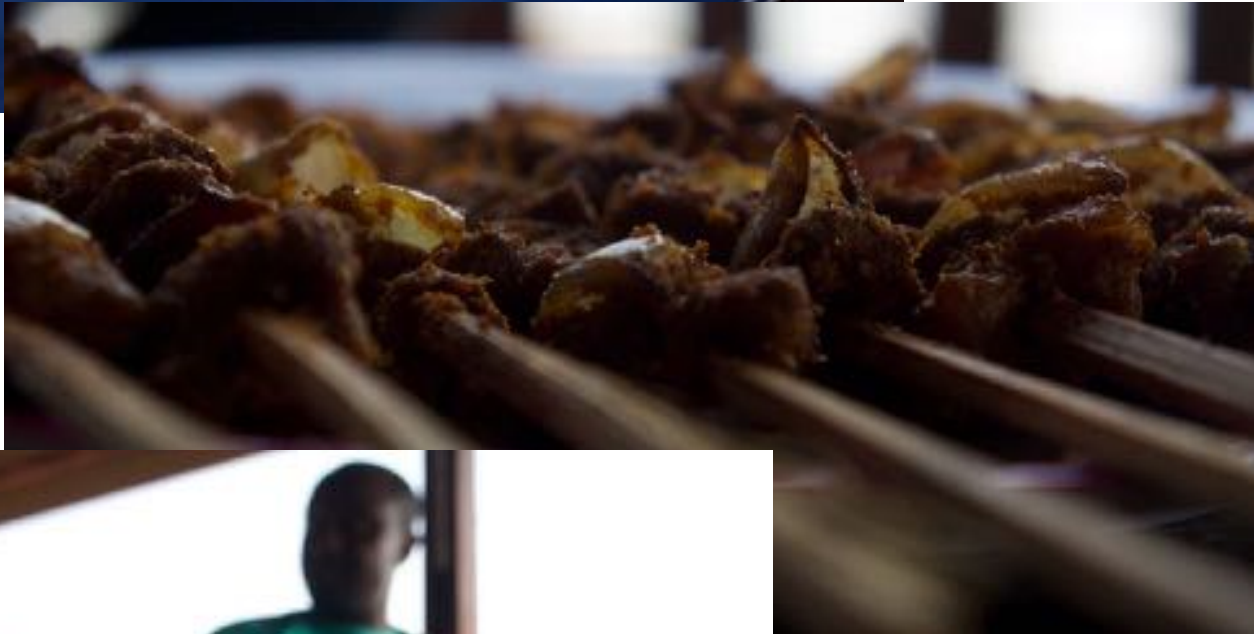
Ik heb overigens in het team de stelling geponeerd, dat hoe hoger je op de hiërarchische ladder van de overheid staat, hoe hoger je BMI is.....

En al die reuzel dient dan weer met overmaatse 4wd's getransporteerd te worden.

Tja.

De rest van de dag was relaxt.
En dan is er geen betere plek dan
de Beach.
Wat kouds te drinken en wat
gepeperds te nuttigen....
Plaatjes.....

En toen was plots m'n camera onbruikbaar.
 Bleek achteraf, omdat Tony zich door het, voor hem onleesbare, Nederlandse menu had gewerkt
 en alles op zelfontspanner stond.
 Tony!!!!!!!!!!

Nog even via een mall wat sportspullen voor iemand aangeschaft.
 Ziet er geweldig uit, tot je je realiseert, dat alles Chinese imitatie van inferieure kwaliteit is.
 Staan ze bij te kwijlen.....
 Zette me toch aan het denken.

Terug in het hotel.
 Tony had nog steeds trek...

De rest van de avond?
 Tony Boateng kwam nog
 "even" naar onze kamer.
 Junior was naar zijn vader in
 Accra, waar ik overigens
 vanmiddag ook even ben
 geweest.
 En dan ontspint zich
 geleidelijk, gedrieën op een
 matje op de cementen vloer
 zittend, een diepe
 samenspraak over religies,
 levensbeschouwingen,
 culturele ontwikkelingen en
 zo nog oneindig veel meer.
 Ik ga ze zondagavond
 vreselijk missen.....

Morgen vroeg naar de Nederlandse ambassadeur in Accra.

Wordt vervolgd.....

vrijdag 8 februari 2019

Kort stukje.

Vanmorgen om 8AM een overleg met Ron Strikker, de Nederlandse ambassadeur in Ghana.
Voornamelijk om hem bij te praten over onze activiteiten.

Net als in 2017 had hij weer enkele goede adviezen, maar de hoofdlijn was, dat we eigenlijk al volledig op het goede spoor zitten.
Hij blijft geïnteresseerd en we blijven hem op de hoogte houden.

Terug in het hotel
gezamenlijk het “local
breakfast”

Verder vandaag maximaal
relaxen en waarschijnlijk
straks weer naar de beach.

Morgen bruiloft van Kwamina!!!

Wordt vervolgd.....

zondag 10 februari 2019

Vrijdagmiddag toch nog even weer
naar het strand.
Was gezellig, want uiteraard komen er
weer een aantal bekenden even
langs.

En gisteren was de bruiloft
van Kwamina.
Volle kerk.
Vooral weer vol ritmes en
decibellen!!!
Jammer dat er in de deeltjes
niet enkele video's geplakt
kunnen worden.

We hebben Kwamina geadviseerd vooral een beetje meer happy te kijken....

En dan is Dirk uitgenodigd een stuk van de gebeden in het Nederlands en Engels te spreken. In traditionele “smock”. Bloedheet!!!!

De dienst was indrukwekkend, vooral als tijdens de collecte de kerk verandert in een soort disco en het dak er bijna letterlijk af gaat.

Plaatjes.....

En dan slaap je als kind gewoon door. Terwijl moeder luidkeels mee zingt en staat te dansen....

Sorry, ik kon niet ontkomen aan deze fotogenieke opstelling...

Tenslotte het champagne popping. Ging dit keer wel goed i.t.t. in 2014...

Het is hier weer heet aan het worden.
 Straks uitchecken en dan naar de familie van de zus van Junior.
 Eind middag inchecken op het vliegveld.
 Morgen weer in de kou.
 En morgen zal ik weer meer missen dan slechts de warmte.

Wordt vervolgd.....

waarschijnlijk in april.....